

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Štev. 2.

Ljubljana, dné 1. februvarija 1896.

IV. tečaj.

Svečnica.

Zima, zima, kdaj se boš poslovila od nas? Lepo je sicer pri topli peči, greje nas, greje, ali kaj, ker je človek tako priklenjen na njo. V sobi je res toplo, zunaj v veži pa človeka kar potrese, kaj pa še celo na prostem. Ugodno bi bilo poigrati se malo na vrtu, odskakati malo k sosedovim, ej, ali sneg je otročajem do kolen, a nosek in ušesa so rdeča kot zrela jabolka na jablani, a roke ne veš kam bi vtaknil, če si le nekoliko trenutkov zunaj. Kar nazaj je treba, v sobo, k peči.

»Dedek, ali res ne misli ta sneg skopneti? Poglejte no, kako ga drevesa zunaj v vrtu težko držé, kar veje se bodo polomile. Saj traje zima vendar že tako dolgo.«

»Počakajte, počakajte vi razposajenčki. Kaj ne, noge vam pravijo, poskočimo, pa ni kje. Nu, nič ni na tem svetu večno, zasijalo bode zopet solnčece in zginil bode sneg. Vendar potrpljenja treba. Jutri bodemo videli, kako bode z zimo. Jutri je svečnica in na svečnico, pravijo, da pride medved iz svojega brloga. Ta

kosmatinec, kakor veste, vso zimo prespi. Na svečnico se pa prebudi in pogleda, kakovo je vreme. Če na svečnico lepo solnce sije, tedaj se obrne na drugo stran in zopet dalje spi, ker zima ne bode še tako hitro prenehala. Če pa solnčece na svečnico ne sije, tedaj pa zapusti brlog, ker takrat ne bode zima več dolgo trajala. Ne vem, če je to res, vendar pripovedujejo tako. Jutri bodedo videli, kako bode.«

Dedek se je odkašljajal za pečjo, otroci so pa odhiteli k oknu in gledali, kako je zunaj. Želeli so vsi, da na svečnico ne bi sijalo solnce, dasi so se ga veselili, češ, če solnčece ne bode jutri sijalo, zapustil bode kosmati medved svoj brlog in pomlad bode skoraj prišla. Kdo se ne bi veselil pomladi?

»Kaj pa je to, svečnica, dedek?« oglasil se je najedenkrat mali Tonček.

»Svečnica, to je velik praznik. Ta dan se nosijo sveče v cerkev, kjer jih gospod župnik blagoslové. Ali veste, otroci, od česa se delajo sveče?«

»Od voska«, oglasili so se otroci.

»Dobro, od voska«, dejal je dedek. »A od kod dobimo vosek?«

»Vosek nam naberejo čebelice« — dejali so zopet otroci.

»Čebelice nam ga naberejo, čebelice na cvetlicah. Kaj ne, čebelica je majhna živalica. Poznate jo vsi. Leta od cveta do cveta od jutra do mraka. Majhna živalica, vendar veliko nabere, ker je marljiva. Od nje se morate učiti. Kolikokrat zleti vsaki dan iz panja, koliko cvetov obiše, kolikokrat se zopet vrača v panj nazaj in evo, v jeseni je poln panj sladkega medu in pa satovja. Méd se pobere, a iz satovja se dobi vosek, a iz voska sveče. Čebelica se ne boji dela, a tako se ga ne sme bati niti človek. Kdor je marljiv in delaven, vse lahko stori. Bodede videli, otroci, kako bode jutri v cerkvi lepo, ker bode gorelo toliko svečic. Svečica svetlo gori, a tako morajo goreti tudi vaša srca v čisti veri k Bogu. Svečice se v cerkvi blagoslové in potem spravijo. Kadar je hudo vreme, takrat jih nažgejo, da bi nas Bog obvaroval toče, treska in vsake nesreče. Če kdo umira, zopet

mu dajo blagoslovljeno svečo v roke, da tako mirno v Gospodu zaspi. Le toplo se jutri v cerkvi Bogu priporočite in prosite ga, da vas varuje vsake nevarnosti.«

Tako je pripovedoval dedek ob peči. Otroci so se veselili svečnice. Mati so prinesli iz mesta svečic, katere so bile lepo zvite v kolo. Manji otročiči so dobili male zamotke, večji večje, a mati so si preskrbeli dve veliki voščeni sveči, kateri naj bi stali po blagoslovu celo leto poleg križa na omari za vsako potrebo.

Napočilo je lepo zimsko jutro. Sneg ni padal, bilo je premrzlo. Od streh so visele dolge, ledene sveče, a okna so bila okrašena z ledenimi cveticami, da jih ne bi niti največji umetnik napravil lepših. Megla se je vzdigovala, a gori na nebu se je pokazalo svitlo solnce. Sijalo je sijalo, ali mrazu vendar ni moglo kaj. Medved se bode še vrnil nazaj v svoj brlog, govorili so otroci, kakor jim je dedek pripovedoval, zima ne bode še ponehala.

Hajdi kučmo na glavo, ogrni se s toplo suknjico, a svečico v žep in v cerkev. Škripalo je pod nogami, da je bilo kaj. Iz zvonika so vabili zvonovi v cerkev, njih glas se je tako milo razlegal po ledeni planjavi. Ljudje so od vseh strani hiteli v cerkev.

O jej, to vam je bilo lepo v cerkvi, ko je zasijalo sto in sto svečic! Vsakdo je imel svojo in njih plemenčki so tako prijazno migljali. Dim od kadila se je vzdigoval proti nebu, orglje so bučale, a ustnice vseh so šepetale pobožne molitve. Obvaruj nas Bog vsake nesreče!

Otroci so se stiskali okrog matere. Svečice so se ugaševale in zopet našigale. Jeden je drugemu podajal ognja, božji blagoslov se je razširil po celi cerkvi. Otroci so gledali plamenčke in godilo jim je, da svečice tako lepo gorijo. Otroci mnogo ne mislijo, otroci so. Starejši ljudje so si pa marsikaj mislili. Prosili so Boga, naj bi ne bilo treba nikomur v tekočem letu držati blagoslovljene sveče. Naj bi smrt ne obiskala njihove hiše. To prosim tudi jaz. Občuvaj vas Bog, dragi otročiči, zdrave in dobre, a občuvaj vam tudi vaše stariše. Bog z vami!

Janko Barle.

